

ІСТОРІЯ І

Закохані

— О Господи, уже так пізно? Вибач, мушу йти... — ухильно пробурмотів чоловік, підводячись, і потягнувся до своєї валізи.

— Що?.. — озвалася жінка.

Вона дивилася на нього з недовірою. Він не сказав, що *все скінчено*. Проте водночас запросив її — свою дівчину, з якою зустрічався вже три роки, — для *серйозної розмови*... А тепер зненацька повідомив, що їде працювати в Америку. Вирушати мав негайно — за кілька годин. Хай навіть вона не почула від нього цих слів, але здогадалася, що *серйозна розмова* була про кінець їхніх стосунків. Тепер вона знала, якої припустилася помилки, думаючи — сподіваючись, що *серйозна розмова* означала, скажімо, «чи вийдеш за мене?».

— Що? — сухо перепитав чоловік.

Він не дивився в її очі.

— Хіба я не заслуговую на пояснення? — запитала вона.

Жінка звернулася до нього з тим вимогливим тоном, що його він найбільше не любив. Оскільки кафе, де вони

зустрілися, розташовувалося в підвалі, вікон там не було. Світло давали тільки шість накритих абажурами ламп, які звисали зі стелі, та єдиний настінний світильник біля входу. Тому всередині завжди було темно, мов на старих свілинах. Без годинника годі було визначити, ніч надворі чи день.

На стіні кафе висіли три великих старовинних на вигляд годинники. Утім, стрілки кожного вказували різний час. Чи було це навмисно? А може, вони просто вийшли з ладу? Ті, хто приходив сюди вперше, не могли зрозуміти, у чім річ. Тому їм доводилося звірятися з власними хронометрами. Чоловік так і зробив. Вивчаючи свій годинник, він узявся розтирати пальцями шкіру над правою бровою, а його нижня губа ледь висунулася вперед.

Жінку цей його вираз особливо дратував.

— Знову цей вираз обличчя?.. Ніби це я в усьому винна! — дорікнула вона.

— Я про таке навіть не думав, — боязко відказав він.

— Ще й як думав! — не вгавала вона.

— ...

Його нижня губа знову ледь висунулася вперед, але він уникав її погляду й нічого не відповів.

Ця нерішучість ще більше розлютила жінку.

— Ти хочеш, щоб я це сказала? — сердито кинула вона.

Узяла свою вже холодну каву. Тепер напій був занадто солодким, і настрої лише погіршився.

Чоловік знову зиркнув на свого годинника й порахував, скільки часу залишилося до вильоту. Невдовзі він мав іти. Не знав, як краще поводитися, тому вкотре підніс руку до брови.

Його постійні зиркання на годинник страшенно її дратували. Вона різко опустила чашку на стіл, і та важко дзенькнула об блюдце... *Дзень!*

Від гучного звуку чоловік стрепенувся. Його пальці, які розтирали шкіру над правою бровою, почали смикати волосся. Відтак, легенько втягнувши повітря, він обережно сів на свого стільця й поглянув дівчині в обличчя. Ураз із його лиця зникло все те хвилювання, яке переповнювало його до цієї миті.

Насправді воно настільки змінилося, що жінка неабияк здивувалася. Вона опустила очі й дивилася на свої стиснуті кулаки, що лежали в неї на колінах.

Чоловік, який переймався часом, не чекав, доки вона підведе голову.

— Послухай... — почав він.

Це було вже не бурмотіння. Його голос видавався зібраним і рішучим.

Але жінка, ніби бажаючи спинити його від подальших слів, сказала:

— Краще йди.

Вона не підводила очей.

Дівчина, яка вимагала пояснення, тепер не хотіла його чути.

Розчарований, чоловік сидів так нерухомо, ніби зупинився час.

— Хіба тобі не час іти? — запитала вона по-дитячому нетерпляче.

Він спантелічено подивився на неї, ніби не розумів, про що мовилося.

Наче усвідомивши, як стоїтично й вередливо вона поводитися, які прикрі слова йому сказала, дівчина ніяково

відвернулася й прикусила губу. Він нечутно підвівся зі стільця й звернувся до офіціантки за барною стійкою.

— Перепрошую, я хотів би заплатити, — сказав він тихо.

Хотів узяти рахунок, але її рука притиснула його до столу.

— Я ще трохи посиджу...

«...і сама заплачу», — хотіла сказати вона, але чоловік висмикнув рахунок з-під її долоні й рушив до касового апарата.

— За все, дякую.

— Ох, я ж просила залишити мені рахунок.

Не підводячись зі стільця, жінка простягнула руку до чоловіка.

Та він навіть не думав обертатися. Вийняв з гаманця банкноту на тисячу єн¹.

— Без решти, — сказав він і віддав офіціантці гроші разом з рахунком.

Потому він на мить повернув до жінки засмучене обличчя, узяв валізу й вийшов.

Дзень-дзелень.

— ...і це сталося тиждень тому, — сказала Фуміко Кі-йокава.

Вона всім тулубом повільно опустилася на стіл, ніби луснута повітряна кулька. Опускаючись, дивом не перекинула чашку з кавою, що стояла перед нею.

¹ Єна — грошова одиниця Японії. (Тут і далі прим. авт., якщо не зазначено інше.)

Офіціантка й відвідувачка, яка сиділа біля барної стійки, мовчки вислухали розповідь Фуміко й презирнулися. Фуміко напрочуд докладно описала те, що сталося в кафе минулого тижня.

Ще до випуску зі старшої школи вона вивчила шість мов. Закінчивши з відзнакою Університет Васеда¹, вона влаштувалася в провідну медичну IT-компанію в Токіо. На другий рік роботи її вже призначали керівником багатьох проектів. Вона була розумною зосередженою на кар'єрі жінкою.

Тепер на ній був звичайний офісний костюм: біла блуза, чорна спідниця, піджак. Схоже, вона поверталася до дому з роботи.

Її зовнішність, проте, була далеко не звичайною. Маючи витончені риси й ніжні губи, вона скидалася на кінозірку. Її чорне волосся до пліч було таким блискучим, що утворювало навколо її обличчя ледь помітне сяйво. Навіть під таким простим одягом було помітно, яка в неї гарна фігура. Ніби красуня-модель з модного журналу, вона приковувала до себе погляди. Фуміко, безперечно, була тією жінкою, у якій поєднувалися розум і краса. Та хтозна, чи усвідомлювала це вона сама.

Фуміко не належала до когорти людей, які зациклюються на подібному. Вона жила роботою. Це, звісно, не означало, що в неї не було ніяких стосунків. Річ у тім, що працювати їй подобалося більше, ніж крутити романи. Так уже вона любила свою роботу. «Я зустрічаюся з роботою», — говорила вона й відмовляла багатьом залицяльникам так само легко, як здмухувала пил.

¹ Університет Васеда — японський приватний університет у Токіо. (Прим. ред.)

Того чоловіка звали Горо Катада. Він був системним інженером і, як і Фуміко, працював у пов'язаній з медициною компанії, хоча й не дуже відомій. Він був її хлопцем, на три роки молодшим за неї. Вони познайомилися два роки тому завдяки клієнтові, над проектом якого обое працювали. Чи, радше, він *був* її хлопцем.

Тиждень тому Горо попросив Фуміко зустрітися задля «серйозної розмови». Вона підійшла до місця зустрічі в елегантній блідо-рожевій сукні середньої довжини, бежевому весняному пальтечку й білих туфлях. Певна річ, увагу на неї звернули всі чоловіки, яких жінка минала дорогою. Утім, до такого одягу Фуміко не звикла. Вона від самого початку була затятою трудівницею й до зустрічі з Горо не мала інших нарядів, крім костюмів. У них же вона ходила на побачення з ним — зрештою, зустрічалися вони здебільшого після роботи.

Та коли Горо сказав про «серйозну розмову», Фуміко подумала, що це щось особливе. Передчуваючи щастя, вона й придбала ту сукню.

Одначе у вікні кафе, яке вони вибрали, висіло оголошення: його зачинено через непередбачувані обставини. Прикра несподіванка для Фуміко й Горо. Це кафе було б ідеальним місцем для серйозної розмови, адже кожен столик у ньому стояв у приватній кабінці.

Змушені шукати інше місце, на одній з тихих бічних вуличок вони помітили невеличку вивіску. Оскільки кафе було в підвалі, вони не могли побачити, що там усередині, проте Фуміко сподобалася його назва. То був уривок з пісні, яку вона наспівувала в дитинстві. Вони вирішили зайти.

Фуміко пожалкувала про це рішення, щойно зазирнула досередини. Приміщення виявилось меншим, ніж во-

на гадала. Сісти можна було або біля барної стійки, або за столик. Однак місць бракувало — лише три стільці біля бару та три двомісних столики щонайбільше для дев'яти відвідувачів.

Ту *серйозну розмову*, яка захопила всі думки Фуміко, їм доведеться провадити пошепки, інакше всі їх почують. А ще їй не сподобалося, що в кафе було лише кілька наkritих абажурами ламп, тому все навколо видавалося буро-чорним, мов на старій світлині. Геть кепсько.

Місце для темних справ...

Таким було перше враження Фуміко про кафе. Насторожено озираючись, вона нерішуче підійшла до вільного столика й сіла. Окрім них, усередині було ще троє відвідувачів та офіціантка.

За найвіддаленішим столиком сиділа жінка в білій сукні з короткими рукавами й читала книжку. Найближче до входу сидів похмурий чоловік. Перед ним лежав розкритий туристичний журнал, і він занотовував якісь замітки до крихітного записника. Жінка біля барної стійки була одягнена в яскраво-червону кофтину й зелені легінси. Кімоно без рукавів висіло на спинці її стільця, а на голові в неї були бігуді. Хтозна чому, та ця жінка кинула погляд на Фуміко й широко всміхнулася. Упродовж їхньої з Горо розмови вона час від часу говорила щось офіціантці по інший бік барної стійки й заходилася хрипким сміхом.

Вислухавши пояснення Фуміко, жінка з бігуді сказала:

— Розумію...

Правду кажучи, вона нічого *не розуміла* — просто сказала те, що зазвичай кажуть у подібних ситуаціях.

Її звали Яєко Гіраї. Одна з постійних клієнтів кафе. Цього року їй виповнилося 30. Вона працювала в забігайлівці неподалік. Завше приходила сюди випити чашечку кави перед роботою. На голові в Яєко знову були бігуді, але цього разу вона вдягнулась у відвертий жовтий топ без рукавів і бретельок, яскраво-червону коротеньку спідницю й вигадливі фіолетові легінси. Схрестивши ноги, Гіраї сиділа на стільці біля барної стійки й слухала Фуміко.

— Це було минулого тижня. Ви пам'ятаєте, правда?

Фуміко підвелася й звернула увагу на офіціантку за барною стійкою.

— Гм-м-м... так, — ніяково відказала офіціантка, не дивлячись на Фуміко.

Офіціантку звали Казу Токіта. Кузина власника кафе. Підробляла тут, навчаючись в академії мистецтв. У неї було гарненьке обличчя зі світлою шкірою й вузькими мигдалеподібними очима, але без якихось особливих рис. Одне з тих облич, яке, заплющивши очі, ви не зможете пригадати. Інакше кажучи, непоказне. Вона й сама була не дуже показною. Мала небагато друзів. Та це анітрохи її не хвилювало: Казу була з тих людей, які вважали міжособистісні стосунки нудними й виснажливими.

— То... що з ним сталося? Де він тепер? — запитала Гіраї. Вона крутила в руках чашку, і здавалося, що ця розмова не надто її цікавить.

— В Америці, — відповіла Фуміко, надуваючи щоки.

— То ваш хлопець вибрав роботу? — запитала Гіраї, не дивлячись на Фуміко. Вона мала хист цілити прямісінько в суть будь-якої справи.

— Ні, все не так! — заперечила Фуміко, викотивши очі.

— Невже? Але ж річ саме в цьому, хіба ні? Адже він поїхав до Америки, — продовжувала Гіраї. Вона силкувалася зрозуміти, що мала на увазі Фуміко.

— Невже ви не зрозуміли мого пояснення? — гарячково запитала Фуміко.

— Яку саме його частину?

— Мої почуття до нього наказували закричати: «*Не йди!*», але я була занадто гордою.

— Небагато жінок здатні визнати таке! — Гіраї пирхнула й театральню відкинулася на спинку стільця, але втратила рівновагу й мало не впала.

Фуміко проігнорувала її реакцію.

— Ви ж зрозуміли, правда? — Фуміко звернулася до Казу, шукаючи її підтримки.

Та вдала, що на мить замислилась.

— Наскільки я зрозуміла, ви не хотіли, щоб він їхав до Америки, так? — чесно запитала вона. Казу теж уміла влучити просто в яблучко.

— Ну, загалом, гадаю, так... не хотіла. Але...

— Вас непросто зрозуміти, — весело озвалася Гіраї, слухаючи, як Фуміко силкується відповісти.

Якби Гіраї була на місці Фуміко, вона б точно розридалася. Закричала б: «*Не йди!*» Це, звісно, були б крокодилячі сльози. Сльози — це зброя жінки. Такої філософії дотримувалася Гіраї.

Фуміко повернулася до Казу, яка стояла за барною стійкою. Її очі блищали.

— Хай там як, я хочу, щоб ви повернули мене до того дня... до того дня тиждень тому! — попрохала Фуміко з незворушним виразом обличчя.

Гіраї першою відреагувала на її божевільне прохання.